

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sža/16/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014202192
Dátum vydania rozhodnutia: 16.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1014202192.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: B. D., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť I. štát, zastúpeného: L. Toni Khuri, advokátom so sídlom Pribišova 31, 841 05 Bratislava, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Hrobáková 44, 852 42 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/289/2014-33 zo dňa 19. januára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolacie konanie p r e r u š u j e .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia podľa § 250 j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa tento domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č.: PPZ-HCP-BA2-2014/009363-007 zo dňa 06. októbra 2014 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“), ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Trnava č.: PPZ-HCP-BA9-338-018/2014-Ž zo dňa 11. júna 2014 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) o zamietnutí žiadosti o udelenie povolenia na trvalý pobyt na päť rokov na území Slovenskej republiky v zmysle § 48 ods. 2 písm. b) zákona č. 404/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 404/2011 Z. z.“).

Žalovaný preskúmané rozhodnutie odôvodnil tým, že v rámci správneho konania bola prvostupňovému správneému orgánu doručená informácia, ktorá požíva ochranu podľa zákona č. 215/2004 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností a ktorá zakladá dôvodné podozrenie, že žalobca ohrozuje bezpečnosť štátu. Jej spracovateľom bola Slovenská informačná služba (ďalej len „SIS“) a bola doručená prvostupňovému správneému orgánu dňa 16.05.2014 pod číslom 65-12-D-50-48/2014-S, so stupňom utajenia "dôverné". Predmetná informácia dostatočne preukazovala mieru a vážnosť skutočností, ktoré boli dôvodom zamietnutia žiadosti.

V ďalšej časti odôvodnenia rozhodnutia žalovaný uviedol, že odvolacie dôvody nie sú spôsobilé prívodiť zrušenie prvostupňového rozhodnutia. Žalovaný odkázal na ustanovenia § 48 ods. 1,2, § 120 ods. 2, § 125 ods.5 a 6 zák. č. 404/2011 Z. z. a uzavrel, že informácia získaná od SIS bola sama osebe postačujúcim dôvodom pre zamietnutie žiadosti žalobcu, pôvodca utajovanej skutočnosti dostatočne konkretizoval mieru a závažnosť skutočností, ktoré boli dôvodom zamietnutia žiadosti kvôli dôvodnému podozreniu ohrozenia štátnej bezpečnosti štátu zo strany žalobcu, pritom nebola povinnosť v odôvodnení tohto rozhodnutia uviesť informácie a dôkazy, ktoré požívajú ochranu podľa zákona o ochrane utajovaných skutočností a viažu sa k bezpečnostným záujmom štátu, ktorý by mohol byť vyzradením nepovolanej osobe ohrozený.

Žalobca v podanej žalobe namietal, že napadnutým rozhodnutím bol dotknutý na svojich právach. Nesúhlasí so záverom, že v danom prípade je zákonný dôvod na zamietnutie žiadosti tak, ako bolo preskúmanými rozhodnutiami vykonané, pretože rozhodnutie vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu, správny orgán nedoplnil dokazovanie ako už počas administratívneho konania žalobca navrhoval a ani mu neumožnil oboznámiť sa s uvedenou utajovanou skutočnosťou. Potom poskytnutá informácia od Slovenskej informačnej služby založená do spisu je len nepreverenou a nedôvodnou informáciou. Uvedená informácia je podľa žalobcu nepravdivá.

Zároveň žalobca poukázal na nelogickosť postupu, keď Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky napr. udelilo žalobcovi súhlas a bolo mu udelené vízum typu „D“ a mohol sa na území Slovenskej republiky pri svojej manželke a dcére zdržiavať. V tejto súvislosti nastolil pred krajský súd otázku, či v takomto prípade žalobca neohrozoval počas pobytu na území Slovenskej republiky bezpečnosť štátu. Zároveň žalobca poukázal aj na zásah do súkromného a rodinného života s odkazom na tú skutočnosť, že žalobca má na území Slovenskej republiky manželku a dieťa. Na základe uvedených skutočností navrhol obe rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

Krajský súd postup správnych orgánov v tejto veci považoval za súladný s ústavou a príslušnými právnymi predpismi.

Predovšetkým zhodne s tvrdením žalovaného súd musí všeobecne skonštatovať, že v konaní o žiadosti o udelenie trvalého pobytu príslušníkov iného štátu na území SR v prípade pozitívnej informácie vo veci žiadateľa, nemá konajúci správny orgán inú možnosť ako žiadosť zamietnuť a trvalý pobyt na území SR žiadateľovi nepovolit'.

Dôverná správa SIS (č.: 65/12-D-48/2014-S) bola krajskému súdu doručená dňa 08.01.2016 a s touto sa dňa 19.01.2016 oboznámil.

Krajský súd sa stotožnil s tvrdením správnych orgánov o tom, že v predmetnom prípade nemajú priestor na správnu úvahu, ale berie sa na vedomie skutočnosť, že existujú informácie utajovaného charakteru a ďalej ich neskúmajú. Obsah utajovanej skutočnosti ani nemôže v odôvodnení rozhodnutia uviesť, pretože by prišlo k jej vyzradeniu. Uvedené je opodstatnené z dôvodu ochrany utajovaných skutočností podľa zákona č. 215/2004 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností, pričom k nahliadnutiu do tejto časti administratívneho spisu podlieha režimu podľa § 35 ods. 3 zákona č. 215/2004 Z.z. o utajovaných skutočnostiach.

Správny bol i postup žalovaného pokiaľ tento v odôvodnení svojho rozhodnutia len odkázal na existenciu pozitívnej informácie utajovaného charakteru so stupňom utajenia „Dôverné“, ktorých pôvodcom je spravodajská služba - SIS bez konkretizácie obsahu tejto informácie v odôvodnení rozhodnutia len s odkazom, že v danom prípade žiadosti u udelenie trvalého pobytu podľa § 48 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z. bráni dôvodné podozrenie, že žalobca ako štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte by mohol ohroziť bezpečnosť našej krajiny. Uvedený postup vyplýva priamo z ust. § 120 ods. 2 písm. e/ zák. č. 404/2011 Z. z. .

Podľa názoru krajského súdu v danom prípade nedošlo ani k porušeniu čl. 8 Dohovoru č. 209/1992 Zb.

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a správne orgány neupreli svojim rozhodnutím žalobcovi právo na rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života. Z čl. 8 ods. 2 Dohovoru síce vyplýva, že štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať, avšak s výnimkou prípadov, keď je to v súlade so zákonom a v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti predchádzaným nepokojom a zločinnosťou, či ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných, čo v prípade žalobcu vzhľadom na existenciu pozitívnej informácie SIS, sa jedná o prípad takejto výnimky.

Takisto poukázal na skutočnosť, že v predmetnom prípade je povinnosťou správnych orgánov v odôvodnení rozhodnutia iba uviesť skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky (§ 120 ods. 2 písm. a) zák. č. 404/2011 Z. z.) a zdôvodnenie uprednostnenia verejného záujmu pred súkromným preto v takomto prípade ani nie je potrebné (napr. rozsudok NS SR vo veci sp. zn. 9Sža/1/2013 zo dňa 27.11.2013).

Vzhľadom na uvedené krajský súd po preskúmaní rozhodnutí a postupov správnych orgánov v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe dospel k záveru, že rozhodnutia a postup správnych orgánov v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, a preto podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu zamietol.

II.

Odvolanie žalobcu

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. c), d) a f) O.s.p. V prvom rade poukázal na nutnosť rešpektovania zásady materiálnej pravdy, t. j. úplného a presného zistenia skutočného stavu a za tým účelom aj zadováženia potrebných podkladov pre vydanie rozhodnutia. Informáciu SIS, ktorá bola sama o sebe dôvodom pre zamietnutie žiadosti o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky na 5 rokov považuje žalobca za nedôveryhodnú, a to najmä s poukazom na skutočnosť, že žalobcovi bolo už prv, zastupiteľským úradom Slovenskej republiky v Izraeli udelené vízum typu „D“.

Namietal, že krajský súd nevyhovел jeho návrhu na vykonanie dôkazu- dopyt na SIS, aby táto utajovanú skutočnosť preverila a opätovne prehodnotila. z Uvedeného dôvodu opätovne žiadal, aby odvolací súd požiadal SIS o preverenie pravdivosti utajovanej skutočnosti.

Rovnako uviedol, že utajovaná skutočnosť, ktorej obsah nie je dostupný, nie je dostatočným podkladom preskúmaných rozhodnutí správnych orgánov a teda nemožno uzavrieť, že v danej veci zistený stav zodpovedá skutočnosti.

Vzhľadom na uvedené argumenty navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu

Žalovaný k námietkam uvedeným v odvolaní žalobcu uviedol, že utajovaná skutočnosť pod číslom 65/12-D-50-48/2014-S uvedená informácia odôvodňovala v prípade žalobcu zamietnutie jeho žiadosti o udelenie trvalého pobytu na päť rokov na území Slovenskej republiky.

Žalovaný zároveň poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Sža/39/2010 zo dňa 13.07.2010, podľa ktorého v prípade stretu záujmu súkromného so záujmom verejným postačí, ak správny orgán uvedie v dôvodoch rozhodnutia iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, za predpokladu, že policajt, ktorý koná v pobyte je s konkrétnymi zisteniami SIS dostatočne oboznámený. Vzhľadom na vyššie uvedené, nebudú skúmať a odôvodňovať v rozhodnutí, že došlo k stretu záujmu súkromného so záujmom verejným, ako aj odôvodňovať zásah do práv cudzinca s ohľadom na Dohovor.

Uviedol, že v prípade získania utajovanej písomnosti s informáciami, ktoré sa týkajú konkrétneho cudzinca zaslanými zo SIS, nemá správny orgán možnosť na správnu úvahu a v súlade so zák. č. 404/2011 Z. z. musí žiadosť cudzinca zamietnuť. Zároveň nemá správny orgán ani dôvod spochybňovať tieto informácie.

Podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky, vyjadreného v rozhodnutí č. ÚS II 480/2014, základné právo cudzinca na pobyt neexistuje. Zároveň Ústavný súd skonštatoval, že zákonodarca v takýchto prípadoch upravil ústavne chránenú hodnotu bezpečnosti štátu a ústavné procesné práva na ochranu rodinného života v prospech bezpečnosti štátu. Podľa názoru Ústavného súdu štátne orgány, všeobecné súdy, ako aj Najvyšší súd svojím postupom neporušili práva sťažovateľa.

Žalovaný na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) pri preskúmaní odvolania žalobcu proti rozsudku krajského súdu zistil skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru o potrebe prerušenia odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podal dňa 24.5.2016 v obdobnej veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 10 Sža 3/2016 na Ústavný súd Slovenskej republiky návrh na vyslovenie nesúlady ustanovenia § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (v texte rozsudku aj ako „zák. č. 404/2011 Z. z.“) s ustanovením s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, ods. 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a ods. 2, čl. 47 ods. 3 a s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, s čl. 6 ods. 1, s čl. 13 v spojení s čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí pléna 29. júna 2016 vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 8/2016 návrh Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1, čl. 13 v spojení s čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie prijal na ďalšie konanie.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Ustanovenie § 109 ods. 2 O.s.p. upravuje situácie, kedy súd na základe vlastnej úvahy môže rozhodnúť o prerušení konania, ak vzniknú v konaní určité prekážky. Na rozdiel od ustanovenia § 109 ods. 1 O.s.p., ktorý taxatívne vymenúva prekážky konania, v prípade ktorých je súd povinný konanie prerušiť, ustanovenie ods. 2 vymenúva prekážky, kedy je posúdenie opodstatnenosti prerušenia konania ponechané na úvahu konajúceho súdu. To znamená, že je len na úvahe súdu, či v prípade vzniku určitej zákonom vymedzenej prekážky konania, toto preruší, alebo bude v konaní ďalej pokračovať.

V predmetnej právnej veci najvyšší súd vzhľadom k tomu, že na Ústavný súd Slovenskej republiky bol podaný návrh na začatie konania o nesúlade vyššie uvedených ustanovení zák. č. 404/2011 Z. z. s Ústavou Slovenskej republiky a posúdenie tohto ustanovenia je aj dôvodom preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru o potrebe v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. odvolacie konanie prerušiť.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.